

Nora Roberts

Verbroken lijn



PROLOOG

‘En wat had u graag dat ik met u ging doen?’ vroeg de vrouw die zich Desiree noemde. Haar stem deed je denken aan rozenblaadjes. Zijdezacht. Ze was goed in haar werk, zo goed dat de klanten steeds weer naar haar vroegen. Ze had een van haar vaste klanten aan de lijn en wist waar hij van hield. ‘Met alle plezier,’ fluisterde ze. ‘Doe uw ogen dicht. Doe uw ogen dicht en ontspan u. Vergeet uw werk, vergeet uw vrouw, vergeet uw compagnon. Denk alleen aan mij.’

Hij zei iets. Ze lachte zachtjes. ‘Natuurlijk. Dat doe ik toch altijd? Sluit nu maar gewoon uw ogen en luister naar me. Het is stil in de kamer. Overal branden kaarsen. Witte, geurige kaarsen. Ruikt u ze?’ Weer lachte ze zachtjes, verleidelijk. ‘Het is een witte kamer. Met witte kaarsen. En een wit bed. Een groot, rond, wit bed. U ligt naakt op het bed te wachten. Bent u klaar voor me, meneer Drake?’

Ze trok een gezicht. Die rare kerel wilde per se dat ze hem meneer bleef noemen. Je had ze in alle soorten en maten. ‘Ik kom net onder de douche vandaan. Mijn haar is nat en mijn lichaam is bedekt met druppeltjes. Er hangt een druppel aan mijn tepel. De druppel valt van mijn tepel op uw buik als ik me over u heen buig. Voelt u het? Voelt u die koele druppel op uw hete huid?’ Ze onderdrukte een geeuw. Meneer Drake hijgde nu al als een trek-

paard. Ze was blij dat hij van zo weinig opgewonden raakte. ‘Ik verlang naar u. Ik kan niet van u afblijven. Ik wil u aanraken, ik wil u proeven. O, ik word zo opgewonden als u dat doet. O, meneer Drake, u bent geweldig. Geweldig.’

Gedurende de volgende paar minuten luisterde ze naar zijn wensen en verzoeken. Luisteren was het makkelijkste deel van dit werk. Hij naderde een climax. Dankbaar keek ze op haar horloge. Niet alleen was zijn tijd bijna om, maar hij was vanavond haar laatste klant. Ze liet haar stem dalen tot een hese fluistering om hem naar zijn hoogtepunt te leiden.

‘O, meneer Drake, dat was fantastisch. U bent geweldig. Nee, morgen werk ik niet. Vrijdag? Ja, ik kijk er al naar uit. Tot dan, meneer Drake.’

Ze wachtte op het klikje en hing op. Desiree werd Kathleen. Vijf voor elf, dacht ze met een zucht. Ze had tot elf uur dienst, dus kreeg ze vanavond geen klanten meer. Ze moest proefwerken nakijken en voor morgen nog een toets opstellen. Toen ze opstond, keek ze nog even naar de telefoon. Tweehonderd dollar had ze vanavond verdiend dankzij de telefoonmaatschappij en Fantasy Inc. Ze lachte kort en pakte haar koffiekopje. Dit was heel wat beter dan proberen tijdschriften aan de man te brengen.

Een paar kilometer bij haar vandaan hield een man de telefoon in zijn zweterige hand geklemd. De kamer rook naar seks, maar hij was alleen. In zijn gedachten was Desiree bij hem geweest. Desiree met haar blanke, natte lichaam en haar zwoele stem.

Desiree.

Zijn hart bonkte nog toen hij zich uitrekte.

Desiree.

Hij wilde haar ontmoeten. En gauw.

1

Het vliegtuig maakte een bocht boven het Lincoln Memorial. Grace had haar handkoffertje open op haar schoot. Ze zou eigenlijk haar spulletjes erin moeten leggen, maar keek uit het raam omdat ze het zo leuk vond om de grond op zich af te zien komen. Er ging niets boven vliegen.

Ze hadden enige vertraging. Dat wist ze omdat de man aan de overkant van het gangpad, in stoel 3B, zich erover beklaagde. Grace had sussend haar hand op de zijne willen leggen en zeggen dat tien minuten op een heel leven niets uitmaakt, maar hij zag er niet uit als iemand die dat op prijs zou stellen.

Kathleen ergerde zich er vast ook aan. Niet hardop, dacht Grace glimlachend toen het vliegtuig de landing inzette. Ook al was Kathleen net zo nijdig als 3B, ze zou zich nooit verlagen tot zulk gemopper.

Kathleen kennende wist Grace dat haar zuster een uur te vroeg van huis zou zijn gegaan om geen problemen te krijgen met de onvoorspelbare verkeerssituatie in de hoofdstad. Ze had aan haar stem kunnen horen hoe vervelend ze het vond dat ze een vlucht had gekozen die om kwart over zes landde, midden in het spitsuur. Kathleen zou zeker twintig minuten voordat het toestel arriveerde haar auto op het parkeerterrein zetten, de raampjes dichtdoen, de portieren afsluiten en regelrecht naar de

aankomsthal lopen, zonder zelfs maar in de etalages van de winkels te kijken. En ze zou zich nooit in het nummer van de gate noch de aankomsttijd vergissen.

Kathleen was altijd vroeg. Grace was altijd laat. Wat dat betrof, was er niets nieuws onder de zon.

Niettemin hoopte ze, met heel haar hart, dat ze nu eindelijk iets zouden vinden wat ze gemeen hadden. Ze waren zusters, maar hadden elkaar nooit begrepen.

Het vliegtuig landde met een bonk. Grace begon haar spullen in het koffertje te gooien. Een lippenstift en een luciferdoosje, pennen en een pincet. Ook dit was iets wat zo'n georganiseerd type als Kathleen nooit zou begrijpen. In haar wereld had alles een vaste plek. Grace was het daar in principe mee eens, maar bij haar veranderden die vaste plekken voortdurend.

Ze vroeg zich nog steeds af hoe het mogelijk was dat zij tweeën zussen waren. Zelf was ze zorgeloos, slordig, maar erg succesvol. Kathleen was strikt en punctueel, maar had niets dan problemen. Toch hadden ze dezelfde ouders, waren ze samen grootgebracht in een bescheiden huis in een buitenwijk van Washington D.C. en hadden ze op dezelfde school gezeten.

Het was de nonnen niet gelukt Grace orde en netheid bij te brengen, maar al in de zesde klas waren ze onder de indruk geweest van het gemak waarmee ze verhalen verzon.

Toen het toestel aan de slurf was gekoppeld, bleef Grace zitten terwijl de andere passagiers zich ongeduldig in het gangpad verdrongen. Ze wist dat Kathleen bij de gate liep te ijsberen, ervan overtuigd dat haar warhoofdige zus weer eens haar vlucht had gemist, maar ze had een ogenblik voor zichzelf nodig. Ze wilde denken aan de genegenheid, niet aan de ruzies.

Zoals Grace al had gedacht stond Kathleen bij de gate. Ze werd hoe langer hoe ongeduldiger toen ze naar de rij passagiers

keek die uit het toestel kwam. Grace, die altijd eerste klas reisde, was niet als eerste uitgestapt. Ze bevond zich zelfs niet tussen de eerste vijftig passagiers. Ze zat zeker met de stewardessen te kletsen, dacht Kathleen jaloers.

Grace had nooit moeite hoeven doen om vrienden te maken. Mensen voelden zich als vanzelf tot haar aangetrokken. Twee jaar nadat ze haar eindexamen had ontvangen had Grace, die op school nooit veel had uitgevoerd en dankzij haar charmes door de lessen was gerold, al een veelbelovende carrière gehad. Kathleen, die altijd allemaal tieners had gekregen, ging nu, jaren later, weer dagelijks naar hun oude middelbare school. Ze stond nu weliswaar voor de klas, maar verder was er weinig veranderd.

Aankondigingen over vertrekkende en aankomende vluchten galmden uit de luidsprekers. Informatie over gatewisselingen en vertragingen, maar geen Grace. Net toen Kathleen besloot navraag te doen bij de balie, zag ze haar zus naar buiten komen. Haar jaloezie verdween op slag. Haar ergernis loste in het niets op. Het was doodgewoon niet mogelijk boos te blijven als je Grace zag.

Hoe kwam het toch dat ze er altijd uitzag alsof ze van een draaimolen was gestapt? Grace had net zulk donker haar als Kathleen en had het laten knippen in een coupe die het een verwaaid aanzien gaf. De zussen waren allebei lang en tenger, maar in tegenstelling tot Kathleen, die zich altijd stevig had gevoeld, had Grace iets van een wilg, bereid mee te buigen al naargelang de wind stond. Ze was nonchalant gekleed in een lange trui die tot over de heupen van haar legging viel, droeg een zonnebril die van haar neus afzakte en had haar handen vol tassen en koffer-tjes. Kathleen was naar het vliegveld gekomen in het mantelpak-je dat ze naar school had gedragen. Grace liep op knalgele basketbalschoenen in de kleur van haar trui.

‘Kath!’ Zodra ze haar zuster zag, liet Grace alles wat ze in haar handen had op de grond vallen zonder zich er iets van aan te trekken dat ze daarmee voor de rest van de passagiers de doorgang blokkeerde. Ze omhelsde haar zoals ze alles deed: bruisend van enthousiasme. ‘Wat ben ik blij je te zien. Je ziet er geweldig uit. Nieuw parfum.’ Ze snoof de geur op. ‘Lekker geurtje.’

‘Mevrouw, er moeten nog meer mensen door.’

Met haar armen om Kathleen heen glimlachte Grace naar de nors kijkende zakenman die achter haar stond. ‘U kunt er toch wel overheen stappen?’ Dat deed hij grommend. ‘Prettige dag nog.’ Ze vergat de man meteen, zoals ze alles vergat waar ze geen boodschap aan had. ‘Hoe zie ik eruit?’ vroeg ze. ‘Hoe vind je mijn haar? Ik hoop dat je het mooi vindt, want de pr-foto’s hebben me een kapitaal gekost.’

‘Had je het wel eerst gekamd?’

Grace betastte haar kapsel. ‘Dat denk ik wel.’

‘Het staat je goed,’ zei Kathleen. ‘Kom mee. Als je je spullen niet gauw opraapt, loopt dit zo dadelijk uit op een rel. Wat is dit?’ Ze tilde een van de koffertjes op.

‘Dit is Maxwell.’ Grace pakte haar tassen bij elkaar. ‘Een draagbare computer. We hebben een geweldige relatie.’

‘Ik dacht dat je vakantie zou houden.’ Kathleen slaagde erin het niet bits te laten klinken. De computer was het zoveelste tastbare bewijs van Grace’ succes. En van haar eigen falen.

‘Dat is ook zo, maar ik kan moeilijk met mijn armen over elkaar gaan zitten als jij op school bent. Als het vliegtuig nóg tien minuten vertraging had gehad, had ik nog een hoofdstuk afgekregen.’ Ze keek op haar horloge, zag dat het weer stilstond, en vergat het. ‘Het gaat over een zeer smeuiige moord.’

‘Bagage?’ vroeg Kathleen snel, omdat ze wist dat Grace haar anders meteen het hele verhaal uit de doeken zou doen.

‘Mijn hutkoffer wordt morgen bij je afgeleverd.’

Kathleen vond de hutkoffer een excentriciteit die haar zuster zich met opzet had aangemeten. ‘Grace, wanneer ga je nu eens over op gewone koffers, zoals iedereen?’

Ze liepen toevallig net langs de bagageband waar de mensen drie rijen dik stonden, bereid elkaar te vermorzelen zodra er een bekende Samsonite in zicht kwam. Van mijn leven niet, dacht Grace, maar ze glimlachte alleen. ‘Je ziet er echt fantastisch uit. Hoe is het met je?’

‘Goed.’ Ze ontspande zich iets. Grace was per slot van rekening haar zus. ‘Het gaat heel redelijk.’

‘Je bent zonder die schoft veel beter af,’ zei Grace toen ze door de automatische deuren liepen. ‘Ik vind het niet prettig om het te moeten zeggen, omdat je ooit van hem hebt gehouden, maar het is waar.’ Er stond een straffe noordenwind om de stadsbewoners te laten vergeten dat het lente was. Het lawaai van opstijgende en landende vliegtuigen vulde de lucht. Grace stak zonder naar links of rechts te kijken de brede weg over naar het parkeerterrein. ‘Het enige wat hij aan je leven heeft toegevoegd dat de moeite waard is, is Kevin. Waar is mijn neefje eigenlijk? Ik had gehoopt dat je hem zou meebrengen.’

Een flits van verdriet. Als Kathleen een besluit nam, was het definitief. ‘Hij is bij Jonathan. We zijn overeengekomen dat hij gedurende het schooljaar het beste bij zijn vader kan wonen.’

‘Wat?’ Grace bleef midden op straat staan. Iemand claxonnerde, maar daar trok ze zich niets van aan. ‘Dat meen je niet. Hij is zes. Hij heeft zijn moeder nodig. Jonathan laat hem vast naar het journaal kijken in plaats van naar *Sesamstraat*.’

‘Hier hebben we toe besloten. We waren het erover eens dat het voor alle betrokkenen het beste was.’

Grace kende dat gezicht. Het wilde zeggen dat Kathleen zich

had afgesloten en pas weer toegankelijk zou zijn als ze eraan toe was. 'Oké.' Samen liepen ze door naar het parkeerterrein. Grace paste automatisch haar tempo aan. Kathleen had altijd haast. Grace was gewend te slenteren. 'Je weet dat je altijd met me kunt praten, wanneer je maar wilt.'

'Ja, dat weet ik.' Kathleen stopte bij een Toyota. Vorig jaar reed ze nog in een Mercedes. Maar van alles wat ze had moeten inleveren, was dit het minste. 'Sorry dat ik zo kribbig deed, Grace. Ik moet het gewoon even op een afstand houden. Ik heb mijn leven bijna weer op de rails.'

Grace zette zonder iets te zeggen haar tassen in de kofferbak. Ze wist dat de auto een tweedehandsje was en niet waaraan Kathleen gewend was, maar maakte zich meer zorgen om de nerveuze klank van haar zusters stem dan om de achteruitgang van haar levensstijl. Ze zou haar graag willen troosten, maar wist dat voor Kathleen medeleven hand in hand ging met medelijden. 'Heb je papa en mama nog gesproken?'

'Vorige week. Ze maken het goed.' Kathleen stapte in en deed haar veiligheidsgordel om. 'Ze doen alsof Phoenix het paradijs op aarde is.'

'Misschien is het dat voor hen.' Grace was ook ingestapt en keek om zich heen. National Airport. De allereerste keer dat ze had gevlogen, was ze van dit vliegveld vertrokken. Dat was acht, nee, lieve hemel, bijna tien jaar geleden. Ze had zitten bibberen van angst. Nu wenste ze bijna dat ze die eerlijke, onschuldige emoties nog een keer kon beleven.

Begin je blasé te worden, Gracie? vroeg ze zich af. Te veel vluchten. Te veel steden. Te veel mensen. Nu was ze terug. Ze zat naast haar zus, op een paar kilometer afstand van het huis waarin ze was opgegroeid, maar toch had ze niet het gevoel dat ze was thuisgekomen.

‘Waarom ben jij eigenlijk teruggekeerd naar Washington, Kath?’

‘Ik wilde weg uit Californië en dit was bekend terrein.’

Maar wilde je niet dicht bij je zoon blijven? Is dat voor jou geen eerste levensbehoefte? Dit was niet het juiste tijdstip om deze vragen te stellen, maar Grace had moeite er niets over te zeggen. ‘En dat je lesgeeft op onze oude school. Our Lady of Hope is natuurlijk ook bekend terrein, maar het moet toch een vreemde gewaarwording zijn.’

‘Ik voel me daar prettig. Blijkbaar heb ik behoefte aan de regels van het schoolwezen.’ Ze reed overdreven voorzichtig het parkeerterrein af. In het vakje van de zonneklep zat het parkeerkaartje voor kortparkeerders en drie biljetten van één dollar. Grace begreep daaruit dat ze nog steeds op de kleintjes lette.

‘En hoe bevalt het huis?’

‘De huur is redelijk en het is maar een kwartier rijden naar school.’

Grace onderdrukte een zucht. Je hoefde van Kathleen nooit een enthousiaste reactie te verwachten. ‘Heb je een vriend?’

‘Nee.’ Maar ze glimlachte een beetje terwijl ze zich in het verkeer voegde. ‘Ik heb geen behoefte aan seks.’

Grace trok haar wenkbrauwen op. ‘Iedereen heeft behoefte aan seks. Waarom denk je dat Jackie Collins voortdurend op de bestsellerlijst staat? Ik bedoelde het trouwens meer in de zin van gezelschap.’

‘Ik wil op dit moment niemand om me heen hebben.’ Toen legde ze haar hand op die van haar, wat het enige liefdevolle gebaar was waartoe ze ooit in staat was geweest, behalve tegenover haar man en haar zoon. ‘Jou niet meegerekend. Ik ben erg blij dat je er bent.’

Zoals altijd reageerde Grace met genegenheid op de genegen-

heid die ze ontving. ‘Het is dat je het zelf niet wilde, anders was ik veel eerder gekomen.’

‘Je zat midden in je boekpromotietour.’

‘Zo’n tour kan afgezegd worden.’ Rusteloos bewoog ze haar schouders. Ze had zichzelf nooit beschouwd als temperamentvol of arrogant, maar had zich zodanig kunnen opstellen als Kathleen daarmee geholpen was geweest. ‘Maar nu is de tour voorbij en ben ik hier. Washington in de lente.’ Ze deed haar raampje open, maar de maartse kou had de aprilwind nog in zijn greep. ‘Staan de kersenbomen nog in bloei?’

‘De bloesem is vernietigd door late vorst.’

‘Elke keer hetzelfde liedje.’ Hadden ze elkaar echt zo weinig te zeggen? Grace zette de radio aan om de stilte op te vullen. Hoe konden twee mensen samen opgroeien, spelen, kibbelen, en toch vreemden voor elkaar zijn? Elke keer hoopte ze dat er iets zou zijn veranderd. Elke keer werd ze teleurgesteld.

Toen ze over Fourteenth Street Bridge reden dacht ze aan de slaapkamer die zij en Kathleen hun hele jeugd hadden gedeeld. De ene helft keurig netjes, de andere helft een rommeltje. Dat was slechts één van de redenen voor ruzies geweest. Ze hadden ook altijd ruzie gekregen om de spelletjes die Grace verzong en waar haar zus vaker kwaad om werd dan dat ze er plezier aan beleefde. Wat zijn de regels? Dat had Kathleen altijd allereerst willen weten. En als er geen regels waren of als die te soepel waren, had ze zich niet in het spel kunnen inleven.

Regels, regels, dacht Grace terwijl ze zwijgend naast haar zus zat. School, kerk, huis. Geen wonder dat ze altijd in de war raakte als de regels werden veranderd. Zoals nu.

Heb je het huwelijk opgegeven, Kathy, net zoals je vroeger een spel opgaf als de regels je niet bevielen? Ben je teruggekeerd naar waar we begonnen zijn zodat je de tussenliggende tijd kon uitve-

gen en op je eigen voorwaarden opnieuw beginnen? Dat zou typisch iets voor Kathleen zijn, dacht Grace, en ze hoopte voor haar dat het werkte.

Het enige wat haar verbaasde, was de straat die Kathleen had gekozen. Een eenvoudige flat met moderne apparatuur, een conciërge en een tuinman lag meer in Kathleens stijl dan deze sjofele wijk met grote bomen en oude huizen.

Kathleens huis was een van de kleinste in de straat. Grace zag meteen dat haar zus aan de tuin niets anders deed dan het lapje gras maaien, maar bollen staken niettemin langs het keurig geveegde tuinpad hun eerste groen door de aarde heen.

Grace stapte uit, bleef bij de auto staan en keek om zich heen. Fietsen, oude stationcars en weinig nieuwe verf. Oud, uitgewoond, verwaarloosd, een buurt die ofwel een facelift zou krijgen of nog verder in verval zou raken. Toch beviel het haar. Er hing een gemoedelijke sfeer.

Zo'n buurt zou ze zelf ook hebben gekozen als ze zou hebben besloten weer in Washington te gaan wonen. En als ze een huis had moeten kiezen... zou het dat van Kathleens burens worden zijn, besloot ze. Een huis waar veel aan gedaan moest worden. Een van de ramen was dichtgetimmerd en er ontbraken wat dakpannen, maar iemand had azalea's geplant. De planten waren nog klein, amper een halve meter hoog, en de grond eromheen was nog rul, maar ze zaten vol dikke knoppen. Ze hoopte dat ze hier lang genoeg zou blijven om ze te zien bloeien.

'O, Kath, wat een gezellige buurt.'

'Het is geen Palm Springs.' Ze zei het zonder bitterheid en begon de tassen van haar zus uit de kofferbak te tillen.

'Ik meen het. Dit is een buurt waar je je thuis kunt voelen.' Ze meende het echt. Met het oog en de verbeelding van een schrijver zag ze talloze mogelijkheden.

‘Ik wil Kevin iets te bieden hebben als hij komt.’

‘Hij zal het hier reuze naar zijn zin hebben.’ Ze sprak met het zelfvertrouwen dat ze als een vaandel met zich meedroeg. ‘Deze stoepen zijn gemaakt om te skateboarden. En al die bomen.’ Aan de overkant stond er een die eruitzag alsof hij door de bliksem was getroffen en daar niet van was hersteld, maar Grace ging door alsof ze dat niet had gezien. ‘Nu ik dit zie, vraag ik me af waarom ik eigenlijk in Manhattan blijf.’

‘Omdat je rijk en beroemd bent.’ Ook dat zei Kathleen zonder spoor van bitterheid. Ze gaf een paar tassen aan Grace.

Grace’ blik dwaalde weer naar het buurhuis. ‘Ik zou ook wel een paar azalea’s willen.’ Ze gaf Kathleen een arm. ‘Laat me het huis zien.’

Het interieur was minder verrassend. Kathleen hield van orde en netheid. De meubels waren stevig, maar smaakvol. Precies zoals Kathleen, dacht Grace. De manier waarop de kleine kamers in elkaar overliepen, beviel haar.

Kathleen had een ervan als kantoor ingericht. Het bureau blonk nog van nieuwigheid. Ze had niets meegenomen, dacht Grace. Zelfs haar zoon niet. Ze vond het een beetje vreemd dat Kathleen één telefoon op het bureau had staan en een tweede op een stoel tegen de muur, maar zei daar niets van. Kathleen kennende moest daar een logische reden voor zijn.

‘Spaghettisaus.’ De geur leidde Grace feilloos naar de keuken. Als iemand haar naar haar hobby’s zou vragen, zou ‘eten’ boven aan de lijst staan.

De keuken was net zo netjes als de rest van het huis. Grace durfde er iets onder te verwedden dat het broodrooster zelfs kruimelvrij was. Eventuele klikjes stonden vast en zeker in bakjes met etiketjes in de koelkast, en de glazen geordend naar grootte in een van de kastjes. Zo was Kathleen altijd geweest

en ze was in dertig jaar niet veranderd.

Grace hoopte dat ze eraan had gedacht haar voeten te veegen toen ze naar binnen waren gegaan. Ze tilde het deksel van de slowcooker en snoof de geur op. 'Je bent het koken niet verleerd.'

'Ik ben er vanzelf weer in gekomen.' Na jaren van koks en bedienden. 'Heb je trek?' Ze glimlachte toen ze het vroeg. Het was eindelijk een oprechte glimlach. 'Domme vraag.'

'Wacht, ik heb iets meegebracht.'

Toen haar zus snel naar de gang liep, draaide Kathleen zich om naar het raam. Waarom was ze zich er pas van bewust geworden hoe leeg het huis voelde nu Grace er was? Wat was de magie waarmee haar zus een kamer, een huis, een arena wist te vullen? En wat moest ze in godsnaam beginnen als ze straks weer alleen was?

'Valpolicella,' zei Grace triomfantelijk toen ze weer binnenkwam. 'Je ziet dat ik op Italiaans had gerekend.' Toen Kathleen zich omdraaide, gleden er twee tranen over haar wangen. 'Ach, lieverd nou toch.' Met de fles in haar hand haastte Grace zich naar haar toe.

'Ik mis hem zo, Gracie. Soms ben ik bang dat ik dit niet zal kunnen volhouden.'

'Ik weet het. Ach, lieverd, ik weet het. En ik leef met je mee.' Ze streekte het haar dat Kathleen altijd strak naar achteren bond. 'Ik wil je graag helpen, Kathleen. Zeg maar wat ik voor je kan doen.'

'Niets.' Het kostte haar meer moeite dan ze bereid was toe te geven om haar tranen te stelpen. 'Ik moet de salade nog afmaken.'

'Dat kan wel even wachten.' Grace pakte haar zus bij haar arm en trok haar naar de kleine keukentafel. 'Ga zitten. Ik meen het, Kathleen.'

Alhoewel Kathleen een jaar ouder was, deed ze wat haar gezegd werd. Ook dat was bij hen vanzelf een gewoonte geworden. 'Ik wil er niet over praten, Grace.'

'Jammer voor jou. Heb je een kurkentrekker?'

'Bovenste la links naast de gootsteen.'

'Glazen?'

'In het kastje naast de koelkast. Tweede plank.'

Grace ontkurkte de fles. Buiten begon het te schemeren, maar ze deed geen licht aan. Ze zette een glas voor Kathleen neer en vulde het tot aan de rand. 'Drink. Het is verdraaid goed spul.' Ze vond een lege mayonaisepot op precies dezelfde plek waar haar moeder altijd lege potten had bewaard en draaide het deksel eraf om als asbak te gebruiken. Ze wist dat Kathleen tegen roken was en had zich voorgenomen er bij haar thuis van af te zien, maar zoals bij de meeste van haar goede voornemens, was ook dit snel vergeten. Ze stak een sigaret op, schonk haar eigen glas ook vol en ging zitten. 'Nu ga je me vertellen wat er precies gebeurd is, Kathy. En zo niet, dan blijf ik net zo lang zeuren tot ik alles weet.'

En dat zou ze inderdaad doen. Dat had Kathleen van het begin af aan geweten. Misschien had ze er daarom in toegestemd dat ze kwam logeren. 'Ik wilde niet bij hem weg. Je hoeft niet te zeggen hoe dom het is om je aan een man te blijven vastklampen die jou niet wil, want dat weet ik zelf ook wel.'

'Dat was ik ook niet van plan.' Grace blies een beetje schuldig rook uit omdat ze dit wel degelijk had gedacht, al een hele tijd. 'Je houdt van Jonathan en Kevin. Ze waren van jou en je wilt hen houden.'

'Daar komt het zo'n beetje op neer.' Ze nam een grote slok wijn. Grace had gelijk. Het was goed spul. Ze gaf het niet graag toe en het kostte haar heel veel moeite, maar ze wist dat ze met iemand moest praten. En die iemand moest haar zus zijn omdat

Grace, ongeacht hun meningsverschillen, onvoorwaardelijk haar zijde zou kiezen. ‘Uiteindelijk heb ik erin toegestemd.’ Ze was nog steeds niet in staat het woord ‘chtscheiding’ te gebruiken. ‘Jonathan heeft me... mishandeld.’

‘Hoe bedoel je?’ Grace’ wat hese stem zat meteen vol venijn. ‘Heeft hij je geslagen?’ Ze stond al op, bereid om op het eerste het beste vliegtuig naar Californië te stappen.

‘Je kunt iemand op veel manieren mishandelen,’ zei Kathleen vermoeid. ‘Hij vernederde me. Hij legde het met andere vrouwen aan, met een heleboel. Heel discreet, dat wel. Ik betwijfel zelfs of zijn compagnon het wist, maar hij zorgde ervoor dat ik het wist. Hij deed het om me te treiteren.’

‘Arme jij.’ Grace ging weer zitten. Ze wist dat Kathleen nog liever geslagen werd dan bedrogen te worden. Goed beschouwd hadden haar zus en zij dát in elk geval gemeen.

‘Jij hebt hem nooit gemogen.’

‘Nee.’ Grace tikte as in de deksel van de mayonaisepot.

‘Het maakt nu niet meer uit. Toen ik ermee instemde uit elkaar te gaan, heeft Jonathan me duidelijk gemaakt dat ik zijn voorwaarden maar had te accepteren. Hij zou chtscheiding aanvragen zonder schuld op zich te nemen. Alsof het om een lichte aanrijding ging. Ik was acht jaar van mijn leven kwijt en kon niet eens verhaal halen.’

‘Kath, je weet dat je niet verplicht was zijn voorwaarden te accepteren. Als hij ontrouw was, kon je dat tegen hem inzetten.’

‘Hoe had ik het moeten bewijzen?’ Nu klonk ze wél bitter en ze ging verhit door. Ze had lang moeten wachten om lucht te kunnen geven aan haar gevoelens. ‘Je moet je die wereld even voorstellen, Grace. Jonathan Breezewood III is een man wie nooit blaam treft. Hij is advocaat, partner in het familiebedrijf, en het is een familie die zelfs als ze de belangen van de duivel zou

behartigen tegen de Almachtige, het voor elkaar zou krijgen dat de partijen het op een akkoordje gooiden. Al waren er mensen die het wisten of vermoedden, dan nog zouden die mij niet geholpen hebben. Ze waren bevriend met Jonathans echtgenote. Met mevrouw Jonathan Breezewood III. Dat is wie ik acht jaar lang ben geweest.' En afgezien van Kevin was dat een van de dingen waarvan het verlies zwaar woog. 'Ze geven geen lor om Kathleen McCabe. Het is mijn eigen schuld. Ik heb mezelf erop toegelegd mevrouw Breezewood te zijn. Ik wilde de voorbeeldige echtgenote, de volmaakte gastvrouw, de perfecte moeder en huisvrouw zijn. En daardoor werd ik saai. Toen hij genoeg had van zijn saaie vrouw, besloot hij zich van me te ontdoen.'

'Verdorie, Kathleen, waarom bekritiseer jij jezelf altijd zo?' Grace drukte haar sigaret uit en pakte haar glas. 'Hij is degene die fout zit, niet jij. Jij hebt hem gegeven wat hij wilde. Je hebt je carrière, je familie en je ouderlijk huis voor hem opgeofferd en je hele leven op hem gericht. Nu geef je wéér alles op, inclusief Kevin.'

'Ik geef Kevin niet op.'

'Je zei dat...'

'Ik heb me niet tegen Jonathan verzet. Ik durfde niet. Ik was bang voor wat hij zou doen.'

Grace zette heel zorgvuldig haar glas neer. 'Bang voor wat hij jou zou aandoen of Kevin?'

'Niet Kevin,' antwoordde ze snel. 'Wat Jonathan ook heeft gedaan, hij zal Kevin nooit kwaad doen. Hij is dol op hem. Hij is een waardeloze echtgenoot, maar een goede vader.'

'Oké.' Grace liet dat voorlopig voor wat het was. 'Je was dus bang voor wat hij jóú zou aandoen. Was je bang dat hij je zou slaan?'

'Het gebeurt zelden dat Jonathan zijn zelfbeheersing verliest.

Hij let daar goed op, omdat hij een gewelddadige inslag heeft. Toen Kevin een jaar of drie was, heb ik een poesje voor hem gekocht.' Kathleen koos haar woorden zorgvuldig omdat ze wist dat Grace in staat was van kruimels een heel brood te maken. 'Op een dag waren ze aan het spelen en haalde het poesje naar Kevin uit. Toen Jonathan de krassen op Kevins gezicht zag, werd hij zo kwaad dat hij de poes over het balkon heeft gesmeten. Vanaf de derde verdieping.'

'Een schat van een man,' mompelde Grace. Ze nam nog een slok.

'En er was het geval van het hulpje van de tuinman. Die had per ongeluk een van de rozenstruiken uit de grond getrokken. Het was een misverstand, de jongen sprak bijna geen Engels, maar Jonathan heeft hem ter plekke ontslagen en dat liep uit op ruzie. Jonathan heeft die jongen zo mishandeld dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen.'

'Lieve hemel.'

'Jonathan heeft uiteraard de rekening betaald.'

'Uiteraard,' zei Grace, maar haar sarcasme was aan dovemansoren gezegd.

'Hij heeft hem afgekocht om de zaak uit de publiciteit te houden. En dat ging alleen maar om een rozenstruik. Ik weet niet wat hij zal doen als ik zou proberen Kevin over te planten.'

'Nu moet je even heel goed naar me luisteren, Kathleen. Jij bent zijn moeder. Je hebt rechten. Er zijn in Washington ook goede advocaten. We zullen er eentje zoeken en dan samen bekijken wat je hieraan kunt doen.'

'Ik heb al een advocaat.' Kathleen had zo'n droge mond dat ze nog een slokje wijn nam. De drank vergemakkelijkte het praten. 'En ik heb een privédetective gehuurd. Het is een moeilijke zaak en ze hebben al gezegd dat het veel tijd en geld zal kosten.'